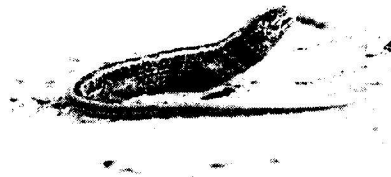

Zandhagedissen

Hans Russer

Soms gebeuren er in je leven dingen die je nooit meer zal vergeten en kort geleden was er een dergelijk moment. Ik was met Regina, mijn vrouw, aan het wandelen op een heideveld, waar wij in het verleden wel eens zandhagedissen waren tegengekomen. En ook op deze dag waren zij weer aanwezig; alleen waren ze wel erg schuw. Het enige wat we er van zagen waren wegschietende exemplaren en kopjes die even van onder de heidestruiken uitstaken en dat was het. Gelukkig waren er wel fraaie grote keizerlibellen boven een watertje heen en weer aan het vliegen en konden wij hun heldergroene borststuk en knalblauwe achterlijf prachtig bekijken. Na nog een keer een poging te hebben gewaagd, om een zandhagedis in beeld te krijgen, gaven we het maar op en gingen

opeten. Maar dat duurde slechts zandhagedis uit een heidestruik slechts enkele centimeters, klopte, want zo mooi hadden we gezien. Maar het kon nog gekker! uit dezelfde heidestruik kruipen om ons nader te bestuderen. Ook

ergens rustig op ons gemak ons brood kort want al snel kwam er een scharrelen en passeerde ons op waarbij ons hart ons in de keel deze schuwe beestjes nog nooit Even later kwam een tweede hagedis en ook hij vond het zeer interessant hij kwam steeds dichterbij en op een

gegeven moment scharrelde hij zelfs onder mijn rechterbeen. Ik hield mij natuurlijk doodstil en even later voelde ik iets krabbelen op mijn broekspijp en kwam hij mijn been opgekropen!!! Hij keek even kort rond, maar aangezien er niets eetbaars te vinden was, ging hij weer naar beneden. Daar aangekomen liep hij naar mijn schoen en ook deze werd aan een degelijk onderzoek onderworpen. Door zijn uitschietende tongetje kon je zien dat hij steeds aan het ruiken was en blijkbaar roken mijn voeten wel o.k. Ik had ze die ochtend flink gewassen, dus daar kon het niet aan liggen. Regina was er heel voorzichtig bij gaan staan om alles goed te kunnen zien en haar regenjas, waar ze net nog op zat, lag onbeheerd op de grond en daarom kon ook dit kledingstuk door de hagedis worden geïnspecteerd. Ik kan u verzekeren dat er geen dwazer gezicht is als een zandhagedis op een gladde knalblauwe regenjas. Dat vond hij op een gegeven moment zelf ook. Dus ging hij naar de rand en schoot toen plotseling onder een struikje, waarschijnlijk toen pas beseffend wat voor een idiote actie hij had ondernomen. Ik kan u verzekeren dat we op dat moment eindelijk weer in staat waren om gewoon adem te halen. Wat een belevenis!

(foto: internet)